

Zeven maart 1834 was de dag dat ik mij, met nog zeven andere opvarenden, om vijf uur in de avond aan boord moest melden voor de aankomende reis. Daarna moest ik mijn kajuit vinden en kreeg ik alle verdere inlichtingen en regels betreffende de reis. Door enige vertraging vanwege scheepswerkzaamheden en in de belading kreeg ik de gelegenheid om nog een nacht in mijn logement aan de wal te verblijven. Hoe welkom dat was kunt u zich wel voorstellen als u in aanmerking neemt dat enige vrienden, namelijk L.G. Eijdmann en zijn beide ondermeesters en kostdicipelen¹ K. Hoogeboom, en de al wat eerder aangekomen vriend J.H. La Lau, alsook de oude heer A. de Raadt, mij het genoegen gaven om naar Rotterdam te komen vanuit mijn geliefde Oud-Beijerland, voor een laatste vaarwel en om mij een behouden reis toe te wensen.

Nadat ik mijn genoemde vrienden het schip en mijn kajuit had laten zien, keerden wij allen terug naar mijn logement. We besloten om er met elkaar nog een genoeglijke avond van te maken en samen in het logement te overnachten.

De volgende ochtend moest ik nog iets doen in het kantoor van A. van Hoboken en Zonen en ging daarna met La Lau en naderhand ook Hoogeboom, nog wat nuttige spullen kopen voor de reis.

In het logement terug gekomen was het vandaar een ware optocht, met onder anderen de heer Andeweg, zijn broer en vrienden en al mijn vrienden. Ieder was beladen met aangekochte spullen.

Somber, ja heel somber was ik gestemd, hoewel ik deed of ik vrolijk was. Zo verlieten wij de straten naar de haven. Plechtig wandelde ik arm in arm gestrengeld tussen mijn patroon² en La Lau in, naar de Boompjes³, waar het schip zeilklaar lag.

Na een kort, hartelijk, en voor ons allen roerend afscheid, begaf ik mij aan boord. Nog enkele keren wuifden wij met onze hand en hoed vriendelijk naar elkaar. Het werd mij toch teveel en ik ging spoedig naar beneden, naar mijn hut. Mijn emoties hebben de laatste dagen veel geleden. Ja, dit afscheid heeft mij met tussenpozen ontelbare malen diep geschokt, bitter en verdrietig gemaakt. En al deze gebeurtenissen kwamen me nu weer voor de geest.

*Treurig stemde ik toen de snaren
Tokkelend 't somber afscheidslied
Van het scheiden was ik zeker
Maar van 't wederkeeren niet*

Mijn verstand overwon al snel mijn emoties. Opnieuw ging ik naar het dek, maar kwam erachter dat mijn vrienden vertrokken waren. Ik staarde naar de wal, maar kon ze niet meer zien. Met mijn wens voor hen op voortdurende geluk en in de hoop op een weerzien, begaf ik mij opnieuw naar mijn kajuit.

*Ja, waarheen de weg moog leiden
Van den vriend die henen gaat
Zeker dat mij somber scheiden
Maar zijn hart ons niet verlaat
Ook in vreemde hemelstroken
Zal zijn hart aan ons verknocht
Van den gulle kring hem spreken
Die hem hier ontrangen mogt
Dat de vriendschap die mij knoopten
Wisfeling en tijd van duur
In waarheen de weg moog voeren
Denken altijd aan dit uur
Laat ons dan aan den vollen beker
Aan den vriend tot afscheid bien
Zijn wij van het afscheid zeker
Hopen wij ook het wederzien*

1. leerling die intern is

2. beschermheer

3. kadestraat van Rotterdam